

ZARZĄDZENIE

Dnia 27 października 2022 r.

Pierwsza Prezes Sądu Najwyższego Małgorzata Manowska w związku z wnioskiem sędziego W. C., obwinionego w sprawie II ZOW 37/22, o zbadanie spełnienia przez **SSN Wiesława Kozielewicza i SSN Marka Motuka** wymogów niezawisłości i bezstronności, który wpłynął do Sądu Najwyższego w dniu 24 października 2022 r., zgodnie z treścią art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. i art. 29 § 6-11 i 24 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym - dalej powoływana jako u.SN, po stwierdzeniu, że:

- wniosek pochodzi od strony postępowania przed Sądem Najwyższym - obwinionego sędziego W. C. (art. 29 § 7 u.SN),
- został sporządzony, podpisany i wniesiony przez obwinionego sędziego W. C.
- z zachowaniem terminu tygodniowego (art. 29 § 8 zdanie pierwsze u.SN)
- czyni zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego (art. 119 § 1 k.p.k. w zw. z art. 29 § 9 i 24 u.SN),
- zawiera żądanie stwierdzenia, że w sprawie zachodzą wobec SSN Wiesława Kozielewicza i SSN Marka Motuka przesłanki wskazane w art. 29 § 5 u.SN, oraz zważywszy, że wniosek ten
- nie zawiera wskazania okoliczności uzasadniających żądanie w zakresie okoliczności związanych z powołaniem na pełniony urząd sędziego Sądu Najwyższego,
- nie przytacza również okoliczności związanych z zachowaniem SSN Wiesława Kozielewicza i SSN Marka Motuka po ich powołaniu na stanowiska sędziów oraz nie wskazuje, jak w okolicznościach tej sprawy ewentualne naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności mogłyby wpływać na jej wynik,

- 1) wniosek odrzucić;
- 2) odpis wniosku i zarządzenia załączyć do akt sprawy II ZOW 37/22;
- 3) odpis zarządzenia doręczyć sędziemu W. C.;
- 4) odpis wniosku i wydanego zarządzenia przesłać SSN Wiesławowi Kozielewiczowi i SSN Markowi Motukowi;
- 5) zakreślić sprawę w repertorium I ZB jako zakończoną w inny sposób.

UZASADNIENIE

Przepisy k.p.k. nie nakładają obowiązku sporządzenia uzasadnienia tego zarządzenia, gdyż zarządzenie to jest niezaskarżalne (por. art. 99 § 2 k.p.k.), jednakże uznano za celowe odniesienie się do dwóch kwestii.

Po pierwsze, niespełnienie wymogów, wskazanych w części wstępnej zarządzenia, będących elementami konstrukcyjnymi i zarazem konstytutywnymi wniosku powoduje konieczność jego odrzucenia, bez wzywania strony do usunięcia braków (art. 29 § 9 pkt 1i 2 u.SN w zw. z art. 29 § 10 zdanie pierwsze u.SN).

Po drugie, na niniejsze zarządzenie nie przysługuje zażalenie. Wprawdzie odmowa przyjęcia środka odwoławczego jest w postępowaniu karnym zaskarżalna (art. 429 § 2 k.p.k.), a skoro do rozpoznania wniosku stosuje się przepisy o zażaleniu z procedury, w której wniosek taki został złożony, czyli w niniejszym wypadku procedury karnej, to można wywodzić, że na zarządzenie o odrzuceniu wniosku przysługuje środek zaskarżenia (stosowany odpowiednio art. 429 § 2 k.p.k. w zw. z art. 29 § 24 u.SN). Takiej koncepcji nie można jednak podzielić, gdyż ustawa wyłącza co do zasady możliwość wniesienia zażalenia na postanowienia i zarządzenia wydane przez Sąd Najwyższy (art. 426 § 1 k.p.k. także w związku z treścią art. 466 § 1 k.p.k. i art. 29 § 24 u.SN), chyba że przepis szczególny wyraźnie przewiduje możliwość wniesienia zażalenia od zarządzenia czy postanowienia wydanego w najwyższej instancji sądowej. Ani przepis art. 429 § 2 k.p.k., ani przepisy u.SN, nie dają prawa stronie do złożenia zażalenia na wydane w Sądzie Najwyższym, w oparciu o art. 29 § 10 u.SN, zarządzenie o odrzuceniu wniosku, o którym mowa art. 29 §5 u.SN

[as]